

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4267/2020
30.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Божидара Вујичића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Алишић, адвокат из ..., против тужене "Societe Generale Banka Serbia" a.d., са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 335/2019 од 06.05.2020. године, у седници одржаној 30.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 335/2019 од 06.05.2020. године, као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 675/18 од 26.12.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништав члан 2. тачка 1. Уговора о готовинском кредиту са субвенционисаном каматом од 01.06.2010. године, те да је ништав члан 2. тачка 1. Уговора о кредиту за измирења раније преузетих обавеза од 20.03.2012. године. Обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 765,00 динара, са законском затезном каматом од 02.06.2010. године до исплате и износ од 3.780,00 динара, са законском затезном каматом од 21.03.2012. године до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 47.300,00 динара, како је изреком наведено. У преосталом делу одбијен је тужбени захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ главног дуга од 765,00 динара и на досуђени износ главног дуга од 3.780,00 динара, као и за накнаду трошкова парничног поступка у делу за тражену законску затезну камату на досуђени износ од правноснажности до извршности.

Виши суд у Сремској Митровици је пресудом Гж 335/2019 од 06.05.2020. године, одбио жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду, у обавезујућем делу. Одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се

ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијана другостепена пресуда донета је у складу са правним схватањем Врховног касационог суда, израженим у пресуди тог суда Рев 4393/2018 од 24.10.2018. године и са постојећом судском праксом у тумачењу и примени релевантног материјалног права.

Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године, банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Тужбом од 21.06.2018. године, тужилац је тражио исплату новчаног износа од 4.545,00 динара, колико износи и вредност предмета спора која се ревизијом побија.

С обзиром да се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ради се о спору мале вредности у смислу члана 468. став 1. ЗПП, а чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да ревизија у спору мале вредности није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић